

VII. ÉVFOLYAM. Megjelenik minden vasárnap. Ára félévre 3, egész évre 6 frt.

Az előfizetési pénz a KIADÓHIVATALBA városháztér 6. sz. alá küldendő.

Budapest, ápr. 27. 1873. 17-ik szám.

GYŰJTŐKNEK öt előfizető után tiszteletpéldány jár. Egyes példány ára 15 kr.

Szerkesztői iroda: Városháztér 6. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely »LUDAS MATYINAK« van szánva.

Lónyaihoz.

Elfeledtek, nem szól rólad
Borsszem Jankó sem ezután..
Ám de neved ottan ragyog
Négy, öt, palota homlokán.

Híresek biografiája.

Szász Kari.

Egy olyan halhatatlan nagy férfiut mutatunk most be a publikumnak, kit a pegazus megrugott, s kinek halálával a haza, de leginkább a kadencia igen sokat fog veszteni.

Halhatatlan lantosunkra azt fogja rá a fűzfapoéták irigy serege, hogy még álmában is skandál, ha lép, verslábak szerint lép; a prózát egyátaljában nem szereti, (persze azt a prózát értve, a mit Pápán kukoricalisztből szoktak késziteni.)

Életében csakis egyszer irt prózát, az „egy képviselő napló"-ját. Ebben meg vagyon irva az utóvilágnak, a mit a jelen nemzedék eddig még nem tudott, hogy ő Cicero után a legjobb szónok volt a katedrájában, mig pap volt; legjobb szónok volt az országházban, mig a fülöpszállásiakat képviselte; és legjobb tanfelügyelő lesz az egész hazában, mig csak az esztergomi primás ki nem nevezi Rátótra éneklő kanonoknak.

Ő a muzsák felkentje, s valahányszor csak a tollát rágja, rögtön mind a kilenc darab a papiroson terem, hogy szabadröptü szellemének költői magaslatán a kinrimek feltalálásában segitségére legyenek.

Jelleme ellen egyébiránt semmi kifogásunk sem lehetne, ha dühös deákpárti nem volna, különben ezen rosz tulajdonságának köszönheti tanfelügyelőségét.

Ellenségei ugyan, — mert hiszen, kinek ne lenne a mai békés világban ellensége? — Szász Karit köszöntő poétának csufolják. No épen nem mondhatjuk, hogy ok nélkül, mert hiszen nincs névnap, menyegző, születési vagy halál-tor, a mit ő ékes rigmusokban meg nem dicsőitene; nem derült még fel az égen olyan nap, a melyen ő egy halom kadenciát nem faragott volna.

Ő épen ugy megörökité Csokonai emlékét, mint, Gizella nászünnepélyét. Neki jó a vers, ha nyers is, csak ki legyen nyomtatva, különösen a Pesti Naplóban. Ő épen ugy elárasztja a primás nejeit, gyermekeit, a boldogság, jólét és kéj özöneivel, mint a

kontrásnak családját, s ha az ég csakugyan meghallgatná az ő jó kívánatait, akkor nemcsak a 67-ki közösügy, de minden deákpárti mameluk a Matuzsálem korát érné el.

Irmodora elüt minden előtte volt és utánna keletkezendő poétákétól. Ha Szász Kari gyászrigmust farag, akkor ténta helyett tollát keserü ürmösbe mártja; Szemere Miklóshoz intézett versét valódi mameluk epével irta; a Gizella rigmust pedig koránt-sem „porverte birkanyáj körében“, hanem cifra hálóköntösében komponálta, melynek zsebében még az egerek is kadenciára cincogtak.

Ugy halljuk, hogy a honalapitás ezredéves jubileumára már most furja-faragja a dicsköltemény, hogy irigy kollegája, a szögbaju D a l a d á r a halhatatlanság versenyterén őt, ha csak egy lófejjel is meg ne előzze.

Nadraguják.

A belvárosi öszveiró bizotság elnöki székébe most egy olyan t a k a r m á n y-félét ültettek, mely a mult heti hosszas esőzés alatt valóságos dudvává nőtte ki magát.

Azért is előtte ismeretlen ez a szó: intelligentia.

Persze mert korlátolt esze a müveltséget és értelmiséget saját tökfejéből egészen kiszoritja.

Fejétől büdösödik a hal, azt mondja a példabeszéd.

No a belvárosi összeiró b i z o t t s á g n a k talán azért legtündöklőbb tulajdona a b i g o t t s á g, mert tagjai közt van egy pár csatornanyaló, bőrfodoritó, Bach-korszakbeli nyugalmazott spicli, s több kéteshirü spiszbürger is.

Szegény főváros! ugyan szép szedettvetett kompánia dönt sorsod és jövőd felett.

A belvárosi összeiró bizottságnak egy olyan választott tagja is van, ki sem i r n i sem o l v a s n i nem tud.

Ez pedig ugy sült ki, hogy egyik napon reá bizatván azon szelvényekkeli szolgálat, melyet ki kell tölteni minden választónak, annak igazolásaul hogy tud irni és olvasni, — az illető választmányi tag ezen szelvényeket megforditva rakta mindenki elébe.

Már ennek a bizotsági tagnak aztán igazán csak is k l é h való.

Fohász.

óh Kléh!

de szeretnek

a marhák és szamarak.

Szabadkai fricskák.

Indokolt mentség.

Excelentiás Vilmos ur! Kegyelmes exminiszterem!

Én megtettem az én e b s é g e s és h ü s é g e s kötelességemet. — De mind hiába! Az idevaló b a l p á r t oly fukar a tintában és papirosban, hogy azt a kis b u c s u z á s t is megirigyelte, melyet én magán uton Excellenciádhoz intéztem, s melyet a multkori közgyülésen jegyzőkönyvileg megörökitni szándékoztam. — Gondolni sem akartam a bukásra, miután oly t a p i n t a t o s a n volt az egész dolog kicsinálva, hogy no!... pedig ugy történt. — Az egész balpárt viharos é l j e n z é s é r e és a job párti virilisek s i r i h a l l g a t á s á r a retirálni kellett inditványommal. — Hasztalan igyekezett M i s k a bácsi ipam uram az ő feőnótáriusi ékesszólásával kiemelni inditványom k o r s z e r ü s é g é t és párhuzamba állitani a hálas kötelesség erkölcsi „m u s z á j j á t“ a hálátlanság „c s ú n y a s á g á v a l“. — Aztán, még S z i k r a M a t y ó d'A n t u n o v i c s almá i járásbiró sem volt jelen a közgyülésen és mégis megbuktunk. — Megfoghatatlan esemény!

De ne busuljon Excellentiád. Tanulmányozza az én h i v a t a l o s l a p o m a t — a „M i s e c n a k r ó n i k á t“ — és vigasztalva lesz; főkép olvassa el a legutóbbi számában az én i n s p i r a t i o m b ó l megjelent: „c s o v i k i p s e t o“ (ember és kutya) cimü épületes és tanulmányos cikket, melynek kétoldalu „J á n u s“ képe van. — A valódi kép multamat ábrázolja a M a d a r á s z f é l e p r o l e t á r i u s n é p i r á n y á b a n, mely engem egy időben polgármesternek választott. — A kép ellenkezője pedig t e r m é s z e t i t u l a j d o n s á g o m a t tünteti fel a melylyel mindenféle bármi néven nevezett hatalom iránt viseltetem.

Álljon csak helyre Excellentiád egészsége, és legyen csak még egyszer miniszter; első gondunk lesz a h á l á t l a n! balpártot elcsapni. — Adja Isten, hogy ugy legyen; de hogy ugy legyen: méltóztassék az idevaló járásbiróság számára n e h á n y t u c a t c r u c i f i x e t liferálni, miután annak egyik birája — jó reménység fejében — minden pénteken egyet-egyet el szokott rágni Excellentiád egészségére.

Excellentiád krónikás vitéze

Lénárd,
főispán.

Kinek mire szüksége van.

A „n a p s z á m o s k r ó n i k a“ szerint V á l i B. barátunknak „v a s h á m o r r a“ volna szüksége; S z i k r a M a t y ó d'A n t u n o v c s járásbirónak pedig „l ó p o k r ó c r a“. — Mindkettő megtalálhatja a magáét saját tüzhelyénél, t. i. V. barátunk a h á m o r t becsületes vaskereskedésében; M a t y ó pedig az ő méltó takaróját a „n a p s z á m o s k r ó n i k á b a n“.

Kitünik szeg a zsákból.

Vajjon miért kommandirozza Szikra Matyó d'Antunovics a „napszámos krónikát“ „spádé rechts- és spádé links-sel“?

Hogy feledésbe ne menjen, miszerint ő „Bach-huszár“ volt, még pedig a „kölcsönadó-szedő“ gárdánál.

Mi a sophisma?

A legnagyobb sophisma az, ha Mánich P. barátunk nem szavazza meg a 8000 frtnyi subventiót a szinház javára. (?) Pedig a „Directorium“ lajstroma is készen volt; jelesen: intendans: Kovácsich Ágoston; pénztárnok: Antunovics Mátyás; ellenőr: Antunovics József; gondnok: Antunovics Lajos és statista: Antunovics Pál. Valóban kár volt ezt az Ost-Indische Directiót elejteni!

Szivélyes készség.

Miután Szikra Matyó d'Antunovics, ki a syntaxist Paci baráttól tanulta, e szót: „szemetlen“ a „népkör“ nyelvén nem érti*): tehát ha épen nagyon kivánja, majd megmagyarázzuk az ő felfogásához képest a „napszámos krónika“ nyelvén — De aztán ne nyafogjon a „Nemesis“ rovására.

Isten velünk!

Anonymus Pünkelesz,
Synonymus Szimkelesz,
közösügyes patrioták.

Besze Jánoshoz.

Felmentettek tehát János!
Hogy nem voltál vesztegető?
Furcsa, maga a közvádló
Volt épen a legjobb mentő.

Vérszemet is kaptál erre —
S meghuzva a nagy harangot,
A terem csak ugy viszhangzá
Dördületes bőszült hangod.

Mondád: pletyka volt az egész,
Bolondság, nagy zaj semmiért.
No de botránynak lásd, elég
Volt három Besze bankóért.*)

*) Pedig többször volt alkalma megérthetni. Szerk.

*) Besze bankónak nevezték el Zemplénben azon három darab egy forintos osztrák-bankót, mit Besze a Bognár István markába nyomott azért, hogy Andrássy grófra adja szavazatát.

Krumplipiré utódjához.

„Te deumot“ alig mondtunk
Elődödnek távoztán,
Már te állsz mint adlátusa
József herceg oldalán.

Ki neved után itélne...
Azt mondaná: magyar vagy!
Szivvel lélekkel és testtel,
Nem is kicsi, hanem nagy.

Nagy vagy ugyan, de osztrák-nagy,
Igazolja ezt tetted..
Negyvenkilencben tenhazád
Komáromot lövetted.

Egy honvéd,
a ki Komáromnál kapitulált.

Kerkápoly-miatyánk

Kerkápoly, ki vagy Budavárban, nyirbáltassék meg a te neved elülről, hátulról, hogy legyen jelképe a kapa dohánynak;

jöjjön el az önálló magyar bank képiben a te országod;

legyen meg akaratod, a mennyiben saját pártod csufos bukását óhajtod, valamint a mennyben azonképen itt a földön is;

a mi mindennapi szűz dohányunkat, add meg nekünk ma;

és bocsásd meg a mi vétkeinket, melyeket a dohány monopolium kijátszásával elkövettünk, miképen mi is megbocsátunk neked mameluk ságodért és a vaskoronarend nagy keresztjeért ha megkapod; és ne vigy minket az ellened való erősebb kifakadások kisértetébe;

de szabadits meg minket a trafiktól és a finánctól. Ámen

Üdvözlégy.

melyet kálomista léttére Kerkápoly mond, midőn majd a vaskorona rend lovagjává üttetik.

Üdvözlégy vaskorona-rend! zsiros malaszttal teljes;

áldott vagy te a rendjelek között és áldott a te méhednek gyümölcse: a grófi korona:

Czifra dekoráció, főurigságom szent anyja, takard el a világ előtt vétkeimet, ki megmutattam mint lesz az oroszlánból macska, és keménynyaku kalomista emberből mameluk miniszter. Ámen.

Rendj

(1873.

Hát, azon magas mennyegzőnek
Hogy megmaradjon a nyoma,
Sok spiszbürgert nemessé tőnek
A budapesti hirlapba.
Ennek két nagy fül kellett volna,
Annak meg szarv érdemjelül....
S viselnek e demokrát-korba
Keresztet mellükön, elül!

S uram bocsá... hogy közöttük
Nincsen Posner Károly Lajos.
Pedig mi készpénz gyanánt vettük.,.
Ha ő nem, ki alkalmatos?
„Ah, oda van az a diszálbum!
Milyen papir? milyen kötés?...
De Zách Feliciánt utánzom:
Asszony! hol van a konyhakés?“

eső.

0.)

De még Posner Károly Lajos sir,
Addig sok versenytárs nevet…
Érdemjelet, nemességet bir,
Mogyorófa pálca helyett!
Az a jutalom, mely kijár most
J ó s z o l g á l a t o k bére mind…
Katona, prókátor, plebános,
Ott van nevük a lapba, kint.

Mily szolgalelkü vagy magyarom!?
Egy részed, milyen talpnyaló!?
Arcuk megütni odatartják
És vonni készek, mint a ló.
Hová lett, vajjon hova tünt el
A régi büszkeség, erény?
Ha szalagot lát egy kereszttel…
Majd meg bolondul a szegény.

A bécsi lakadalmas deputatiohoz.

**Elmentetek nagy hühóval,
Megjöttetek hosszu órral..
Mint hivatlanokat óh be
Lóvá is tett Hóhenlóhe!**

A táncoló miniszterek.

A magyar napi lapok mint különös curiozumot közlik azt a furcsa szertartást, mely közelebb Albrecht porosz hereeg menyegzője alkalmából, a berlini udvari ünnépelyi sorrendben szerepelt, nevezetesen a miniszterek táncát, megjegyezvén, hogy ehhez hasonló példával másutt alig találkozhatni.

Ezen miniszteri ad ugrandum nem hasonlit ugyan a kállai kettőshöz, sem a szegvári biró táncához, de elég mulatságos arra, hogy a Ludas Matyiban is megemlékezzünk róla.

Lefolyt tehát az ekképen:

Az ünnepélyes trakta után a királyi menet a fehér terembe vonult.

A fehér terem előszobájában tizenkét darab apród állott, mindenik apród ezüst fogantyuval akkora vastag viaszgyertyát tartva kezében, mint egy rud olasz szalámi.

A tizenkét fáklyát aztán a tizenkét apród átadta a tizenkét miniszternek.

Vilmos császár és felesége a trónus előtt foglaltak pozitiót, garnirozva az aprócseprő hercegek és fejedelmi vendégektől.

A katonabanda megharsant az e napra különösen kompónált hopszaszával.

Ekkor a főmarsal elől bokázott koronás botját magasra emelve, épen ugy mint a debreceni vőfély felpántlikázott és kipattogatott kukoricázott botját.

Utánna párosával bokáztak a miniszterek, elől a fiatalok, hátrább a vének, legvégül csimbóknak nagy peckesen Bismark herceg verte össze a bokáját.

Ily tempóval vonult el a kolon Vilmos előtt, s járt egyszer körül a tánctereniben. Midőn a miniszterek a trónus elé visszabokáztak, az öreg Vilmos produkálta magát a császártáncban.

A szép menyasszony ugyanis egy mély pukedlit csapván az öreg ur előtt, felhivta őt egy kis kopogósra. Vilmos ő felsége dacára podagrás lábainak a szép menyasszonynyal körülsántikálta a körbe állott minisztereket. A trónus elé érve, a császár helyére visszalépett, a menyasszony pedig azután a koronaherceget hivta fel egy kis cepperlire, s igy ment ez mindaddig, mig valamennyi herceggel egyszer körül nem mazurkázott.

No de ezzel még nincs vége a mulatságnak, a menyasszony után a vőlegény ugratott ki a terem közepére s legelőször a császárnőt, azután pedig a többi hercegnőket táncoltatta meg életkoruk szerint.

Ez alatt a miniszterek, — komolyan és peckesen, mintha nyársat nyeltek volna el — szüntelen körben forogtak. Fél óránál tovább tartott ez a haj rá haj. Mikor vége volt a tizenkét fáklyát ismét átadta a tizenkét miniszter a tizenkét apródnak, kik osztán a boldog párt a hálószoba ajtajáig kisérték.

A mint látjuk Poroszországban csak egyszer táncoltatták meg a minisztereket, de nálunk Magyarországban vagy akarják vagy nem, mindig ugy kell táncolniok a mint Bécsben muzsikálnak.

A budapesti ifjak.

— Levél egy papának. —

Urambátyám! kedves fiáról
Nem sok jót irhatok.
Multkor a Slova sörházából
Szépen kidobatott.
S baráti közül minapában
Leivott ő a „Kis pipában“
Egymásután hatot.

Ilyen gyomor, meg ilyen gége
Több nem találkozik.
Megeszi egy sovány ebédre,
Gázsiját egész havit.
Semmit se tulzó állitásom:
A bécsi közkiállitáson
„Meg aranyérmezik“.

S gondolja csak, a „Näje veltbe“,
És Steinitzhez is bejár.
Pedig ha ily helyekre tér be,
Napja hamar lejár...
Nincs is meg szép piros szinében:
Mint a meszelt fal, olyan épen,
Kezd soványodni már.

Uram bátyám, Gábor barátom
Dolgozni se akar.
Ha tenni kell, nincs ott a gáton,
De enni, kész a kar,
Vigye haza csak őt Ravazdra,
Tán ott még lesz belőle gazda,
S kapál, kaszál, kapar!

Felmelegitett kortesnóta.

Lónyai Menyhért fia Béla az ifju gróf, ki már egyszer Nyiregyházán szerencsésen megbukott, mostan a Macelláriu mandatumvesztés után Hátszegen lépett fel mint képviselőjelölt.

Megválasztatása az oláhok részéről bizonyos, miután az ellenfél kortesdala ugyan az, mit taval Sz.. megyében nagyban daloltak, mely is igy hangzik:

Lónyai a hires kupec,
Állampénzen marhákat vesz.
Husz forint egynek az ára:
Ha maga megy a vásárra.

Különlegességek.

Frankfurtban forradalom van. még pedig sörforradalom. Gambrinus hivei csak azon esetben készek kapitulálni, ha a sör stibliját ½ krajcárral lejjebb szállitják a serfőzők.

Veszprémben Ranolder püspök egy körlevelében buzgóságra hivja fel a plebánusokat, (azoknak gazdaszonyait,) és tanitókat a községi iskolák s a hitetlenség szelleme ellen, mint a mely ő püspöksége szavai szerint a népeket rohamosan sodorja erkölcsi bukásuk felé.

Ezen szent kötelmük teljesitésében, mint Ranolder mondja, aquinoi Szent József, páli Szent Tamás és Szent Vincze fogják segiteni a hiveket.

Nem a lipótmezőre készül nyaralóra ez a Ranolder püspök?

Andrássy és Schmerling.

Azt mondja a deák:
Tempora mutantur..
Lássuk hogy változik
Az idő Lajthán tul?

Schmerling lovag azért kapta
Szent Istvánrend nagy szalagját?
Mert azt monda: hogy a magyar
Negyvennyolc negyvenkilencben
verwirkolta alkotmányát.

Andrássy gróf azért kapta
Szent István rend nagy szalagját?
Mert segitett létre hozni
Hatvanhétben a magyarnak
Jelen „minta“ alkotmányát.

Az összeiró-választmány előtt.

(factum.)

Választmányi tag: Tessék ez a cédula.

Választó: Minek?

Választmányi tag: Hát a nevét oda irni.

Választó: Miért?

Választmányi tag: Hogy megtudjuk, tud e irni?

Választó: Én csak tudok, hanem hát maga tud e?

Választmányi tag: nekem nem muszáj, mert én választmányi tag vagyok.

Választó: Szamár maga nem választmányi tag.

Kléh ur jóltudva azt, hogy Várady Károly a királyi tanácsosi cimet azért kapta, mivel a mult évi képviselő választási bizottságnál ugyancsak kimutatta a fogafehérit s csapatostól utasitotta vissza a választásra jogosult polgárokat, feltette magában hogy ő is tesz ily bokros érdemeket a királyi tanácsosságra, tehát a kikről felteszi hogy baloldaliak mindenféle máliciozus fogásokkal addig boszszantja a jelenkezőket, mig azok megunva a vexát, ott hagyják ő elnökségét a zöld asztalnál leendő királyi tanácsosága felett álmadozni.

No de egy kicsit talán még sovány is a királyi tanácsosságra Kléh ur?

Nyilt tér.

Házassági ajánlat.

Nem szerettem életemben csak egyet,
De mi haszna engem az nem szeretett.
Sokszor kértem, hogy szeressen engemet —
Válaszára sem méltatott engemet.
Most keresek nővilágban, ki szeretne engemet?
Én szeretni fogom teljes egész éltemben.
Egy jó nevelt evangélikus nő legyen részemen.
Életkora lehet 30 éves.

Bővebb értesitést a „Tréfás vándorjogász“ kiadóhivatala ad, hol az ajánlattevő arcképe is megtekinthető, a hová a levelek is intézendők „Házassági ajánlat“ alatt.

Diskurszus.

Icig szomszéd és Mihály gazda között.

Mihály: Ugyan Icig szomszéd! maga már mint afféle gseftelő börziánus. magyarázza meg nekem, mi az az eskompt-bank?

Icig: A bizony Mihály gazda egy olyan komp, melyen az önálló magyar bank fog átkelni.

Mihály: Hol?

Icig: Hát a Lajthán...

Mihály: Igazsága van a szomszédnak, de én a szomszédnál még jobban megtudom határozni.

Icig. Nus halljuk..

Mihály: Hát olyan eskomp biz az szomszéd a mely végkép öszvezuzza az önálló magyar bankról táplált reményeinket. Tudja szomszéd! eskomp-nak nevezik Erdélyben az érceket öszvezuzó gépet.

Icig: Khendnek is igazsága van Mihály bácsi!

Mátyás diákhoz.

Cimlapodon holló repdes,
Fekete mint pap talára,
S éhes mint egy árva káplán,
Ki berdót rág vacsorára.
Mátyás diák! Mátyás diák!
Az éhes holló dögre száll ..
Simor primás kegyelméből
Lapod is él és vegetál.

☞ A „**Ludas Matyi**“ szerkesztősége és kiadóhivatala f. évi május 1-jétől fogva belváros **Lipót-utca 45-ik** szám alatt leend.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: **Mészáros Károly**

Pest, 1873. Nyomatott Neuer I.nál.